Chương 34
Phụng Hoàng Vương

Cả tòa Vương phủ đều được trang hoàng lộng lẫy bằng những chùm hoa đăng treo khắp mọi nơi. Về đêm trông Vương phủ như một rừng hoa đăng thật huy hoàng.

Lâm Tứ nghĩ thầm:

- "Có đặng Vương quyền để tiếp nhận cuộc sống hưởng thụ như thế này thì ai mà chẳng ham. Không biết Giang Thiếu Hải huynh trước kia có được hưởng lộc như Bát Vương Gia hay không?"

Lâm Tứ rảo bước chậm rãi đi tiếp. Y vừa đi vừa suy nghĩ:

- "Giang huynh hẳn biết hoàng tộc sống như thế nào. Biết mà huynh ấy vẫn bảo vệ cho những người có vương quyền. Huynh ấy hưởng lộc của Vương tộc nên bảo vệ cho Vương tộc ư?".

Lâm Tứ lắc đầu:

- "Mình không tin Giang huynh có suy nghĩ đó. Huynh ấy vốn thanh bạch, đạm bạc, đâu màng gì đến bổng lộc của triều đình."

Hai ả cung nữ vận xiêm y lộng lẫy ra đón Lâm Tứ ngay cửa vào tòa biệt lập của Bát Vương gia. Và người đón Lâm Tứ ngay cửa chẳng ai khác chính là Trung Ngọc.

Vân Ngọc nguýt Lâm Tứ nũng nịu nói:

- Tưởng đâu Lâm huynh đã bỏ đi rồi...

Giả lả cười Lâm Tứ nói:

- Lâm Tứ chưa bỏ đi được bởi vì còn quá nặng nợ với tiểu thơ.

Lâm Tứ liếc trộm Vân Ngọc dò xem phản ứng của nàng như thế nào đối với câu nói của mình. Y nhận ra đôi lưỡng quyền của Trung Vân ngọc ửng hồng e lệ.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh nói thật hay chỉ đùa cợt.

http://www.nhanmonquan.com

- Tại hạ lúc nào cũng thật lòng nhưng người nghe thì luôn nghĩ Lâm Tứ là kẻ bỡn cợt. Dù sao đi nữa thì cũng không sai bởi đã lỡ khoát ngoại hiệu Xảo Quỷ. Đã là Xảo Quỷ thì chẳng bao giờ thành thật cả.

- Huynh đúng là kẻ khó hiểu.

Lâm Tứ nhướng mày:

- Càng khó hiểu chừng nào thì càng khiến cho người ta phải tò mò. Càng tò mò thì họ không thể xa mình được. Xa không được thì càng gần. Gần thì phải nhớ... Rồi đến mắc bệnh tương tư...

Vân Ngọc nguýt Lâm Tứ:

- Huynh càng nói Vân Ngọc càng không hiểu về huynh.

- Huynh rất mong điều đó.

Hai người song hành vào đại sảnh.

Bát Vương gia bước ra đón Lâm Tứ:

- Lâm thiếu hiệp mời vào.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Vãn bối đến dự chúc thọ của Vương gia nhưng thất lễ thảo dân không có báu vật gì làm tặng phẩm, mong Bát Vương gia miễn thứ.

Bát Vương gia ngửa mặt cười hào phóng:

- Lâm thiếu hiệp đến là bổn Vương hoan hỉ lắm rồi. Đâu cần những thứ vặt vãnh đó. Trong phủ bổn Vương chẳng thiếu thứ gì.

Vân Ngọc nhìn Bát Vương gia.

Nhận ra cái liếc mắt của nàng, Bát Vương gia nói:

- Nghĩa nữ thay ta tiếp Lâm thiếu hiệp đấy nhé.

Nàng nhìn Lâm Tứ:

- Mời huynh.

Vân Ngọc đưa Lâm Tứ đến án thư, ép ngồi xuống.

- Chỗ của huynh đây. Còn đây là chỗ của Vân Ngọc.

Nàng vừa nói và ngồi xuống bên cạnh chàng. Lâm Tứ vô cùng bối rối khi chung quanh mình là những vị đại nhân mặt lạnh như tiền. Đối diện với Lâm Tứ là

http://www.nhanmonquan.com

một vị võ tướng, sắc diện lạnh lùng, vận giáp y, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Lâm Tứ.

Lâm Tứ quay sang Vân Ngọc hỏi:

- Vân Ngọc tiểu thư. Vị võ tướng ngồi đối diện với huynh là ai vậy?

Nàng nhỏ giọng nói:

- Huynh chắc không biết rồi. Y là Đô Sứ Ngự Tiền Tướng Quân Mạo Á Luân.

- Tên chi mà dài vậy, Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân.

- Sao huynh chú ý tới y vậy?

- À... Không phải huynh chứ ý tới y đâu mà thật ra Mạo Á Luân chú ý tới huynh thì đúng hơn. Nếu không chú ý tới huynh thì hẳn Mạo Đô Sứ để mắt đến muội.

Vân Ngọc liếc Lâm Tứ.

Giả lả cười, Lâm Tứ nói:

- Chắc y thấy huynh vận trang phục thảo dân mà ngồi ngang hàng với y nên y khó chịu.

Vân Ngọc nguýt Lâm Tứ:

- Không phải vậy đâu. Tại vì Lâm huynh ngồi gần muội đó.

Đôi chân mày của Lâm Tứ nhướn lên. Y giả lả cười rồi nói:

- Thế thì huynh hiểu rồi. Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân là một trong những nam tử hán tại kinh thành mắc bịnh tương tư Trung Vân Ngọc.

Lời nói này của Lâm Tứ khiến cho sắc diện Vân Ngọc đỏ như quả chín sắp rời khỏi cành.

Vân Ngọc lườm Lâm Tứ:

- Mạo tướng quân là kẻ bịnh tương tư, vậy còn huynh?

Lâm Tứ nhún vai, lắc đầu:

- Huynh rất sợ chứng bịnh đó... Nó dễ làm cho huynh tổn thọ vì phiền muộn, nên hay nhất là đừng nên tương tư.

Vân Ngọc lườm Lâm Tứ.

Nàng vừa quay lại thì chạm ngay vào ánh mắt khe khắt của Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân đang chằm chằm nhìn mình.

http://www.nhanmonquan.com

Lâm Tứ mỉm cười nhỏ giọng nói:

- Xem chừng căn bệnh trầm kha của Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân trỗi phát rồi.

Sắc hoa của Vân Ngọc càng thẹn đỏ hơn bởi câu nói này của Lâm Tứ. Nàng vùng vằng nói:

- Huynh đừng ghẹo muội nữa có được không?

Nàng vừa nói vừa ra vẻ giận hờn Lâm Tứ.

Cười mỉm cầu tình, Lâm Tứ quệt mũi:

- Huynh sẽ chẳng dám chọc giận Trung Vân Ngọc tiểu thơ nữa đâu. Nhưng xem chừng huynh khó né tránh được cuộc chạm trán bất ngờ với Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân.

Lâm Tứ vừa nói dứt câu thì tiếng xướng âm lồng lộng của gã sai nha đứng ngoài cửa đại điện cất lên:

- Thiên Tuế gia đến.

Thiên Tuế gia trong bộ quan bào lễ tân chậm rãi bước vào đại điện. Tất cả mọi người có mặt tại đại điện của Bát Vương gia đồng thời đứng lên ôm quyền thi lễ duy có Bát Vương gia và Lâm Tứ thì không.

Bát Vương gia tiến đến trước mặt Thiên Tuế gia. Hai người cùng hành lễ bái kiến.

Bát Vương gia nói:

- Bổn vương vô cùng cảm kích Thiên Tuế gia đã đến Vương phủ.

- Bát Vương gia đã mời, bổn Thiên Tuế sao có thể từ chối mà không đến được. Được Bát Vương gia mời, bổn Thiên Tuế vô cùng hoan hỉ.

Bát Vương gia chỉ chiếc bàn đặt ngang với bàn của mình, cao hơn những bàn khác từ tốn nói:

- Mời Thiên Tuế gia.

Lia nhanh đôi thần nhãn sang ngời, Thiên Tuế gia dừng ánh mắt khi chạm vào Lâm Tứ. Lão giả lả ve cằm nói với Bát Vương gia:

- Bổn Thiên Tuế lại gặp tri nhân, phải nói ít lời.

Lão nói xong chắp tay sau lưng ung dung tiến đến trước mặt Lâm Tứ. Đến lúc này Lâm Tứ mới ôm quyền xá Thiên Tuế gia. Lão miễn cưỡng đáp lễ Lâm Tứ.

http://www.nhanmonquan.com

Thiên Tuế gia từ tốn nói:

- Khi bổn Thiên Tuế đến đại điện dự yến chúc thọ của Bát Vương gia thì tất cả mọi người đều thành tâm kính bái, sao Lâm công tử không bắt chước họ?

Lâm Tứ từ tốn nói:

- Thiên Tuế gia miễn thứ... Vãn bối là thảo dân không phải người quan trường.

- Thảo dân thì càng phải kính nể bổn Thiên Tuế.

Giả lả cười, Lâm Tứ nói:

- Lần sau vãn bối sẽ bái nhưng lần này thì không.

- Tại sao?

Đưa tay quệt mũi Lâm Tứ nói:

- Tại hạ chưa học xong lễ nghi của thảo dân đối với đại nhân. Nên cứ tưởng lấy mắt nhìn là đủ rồi.

Hừ nhạt một tiếng, Thiên Tuế gia nói:

- Bổn Thiên Tuế lại ngỡ Lâm công tử không phục bổn Thiên Tuế.

Lâm Tứ vừa cười mỉm và nói:

- Phục thì vãn bối có phục đấy... Nhưng Thiên Tuế gia cũng có nhược điểm khiến vãn bối không phục.

Mặt Thiên Tuế gia đanh lại:

- Bổn Thiên Tuế có điểm gì khiến Lâm công tử không phục?

- Thiên Tuế cho phép vãn bối mới dám nói. Chứ nói ra Thiên Tuế lại cho vãn bối bất kính. Phàm thảo dân thì luôn nói lời thật mà lời thật thì dễ bị người khác phật lòng phẫn nộ.

Thiên Tuế gia hất mặt:

- Bổn Thiên Tuế rất thích nghe lời thật... Lời thật của thảo dân như thế nào. Cứ nói bổn Thiên Tuế không trách ngươi đâu. Huống chi chúng ta đều là khách của Bát Vương gia, xem như ngươi và bổn Thiên Tuế ngang hàng nhau.

- Dạ... Vậy vãn bối sẽ nói. Chỗ mà vãn bối không phục Thiên Tuế gia là chỗ Thiên Tuế gia đã phạm vào tội bất hiếu. Một tội rất lớn trong đạo làm con.

http://www.nhanmonquan.com

Mặt của Thiên Tuế gia tím ngắt. Thậm chí mồ hôi xuất hạn cả ra trán. Hai cánh môi đỏ của lão mím lại cùng với những tiếng nghiến răng ken két. Lão thở hắt ra một tiếng.

Lâm Tứ ôm quyền xá:

- Thiên Tuế gia hiểu cho văn bối... Lời của thảo dân vừa thô thiển vừa bộc trực.

- Rất tiếc ngươi đã không uống Tam Linh não thần đơn.

- Văn bối không uống vì sợ Thiên Tuế gia giận.

- Ngươi...

Lão giũ ống tay áo bỏ đi thẳng đến bàn của mình.

Trung Vân Ngọc liếc nhìn Lâm Tứ:

- Huynh nói cái gì mà để cho lão thái giám đó tức giận vậy?

Nhìn lại Trung Vân Ngọc, Lâm Tứ cười mỉm:

- Muội biết huynh nói gì không?

- Huynh nói gì?

Lâm Tứ lưỡng lự:

- Nếu như Vân Ngọc muội lập gia thất thì có bao giờ chọn một đấng lang quân như Thiên Tuế gia không? Cho dù người đó có chức phận cao hơn cả Thiên Tuế gia?

Đôi chân mày vòng nguyệt của Vân Ngọc nhíu lại. Nàng hỏi Lâm Tứ:

- Huynh nói vậy có ý gì... Muội không hiểu ý của Lâm huynh?

Lâm Tứ tròn mắt nhìn Vân Ngọc:

- Trông Vân Ngọc muội cũng sang sủa thông minh thế mà tối dạ nhỉ... Nói như thế rồi mà không hiểu ý huynh... Một người nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ... Ý huynh nói vậy đó.

Vân Ngọc bụm miệng để ngăn tràng tiếu ngạo chực phát ra ngoài. Hành động của nàng không qua được cặp mắt tinh tường của Thiên Tuế gia. Lão như thể đoán được Lâm Tứ nói gì với Trung Vân Ngọc mà thẹn đến đỏ mặt, không làm chủ được mà bóp bể tan chiếc chung ngọc trên tay mình.

Bát Vương gia cau mày nhìn Thiên Tuế gia.

http://www.nhanmonquan.com

Thiên Tuế gia gượng lấy lại vẻ bình thản. Lão nói với Bát Vương gia:

- Trong chén ngọc của bổn Thiên Tuế có một con ruồi khiến cho bổn Thiên Tuế phật lòng mà hành động như vậy, Bát Vương gia đừng chấp lão phu.

Dùng công phu bóp bể chén ngọc, bấy nhiêu đó đủ chứng tỏ cho mọi người biết công lực của Thiên Tuế gia như thế nào, đó cũng là hành động ẩn ý của lão muốn nói với Lâm Tứ.

Bát Vương gia ôm quyền nói:

- Bọn gia nhân của bổn vương đáng trách thật... Bổn Vương gia xin Thiên Tuế gia miễn thứ.

- Dù sao thì bổn Thiên Tuế cũng đã bóp nát con ruồi đó rồi. Bát Vương gia không cần phải áy náy. Bổn Thiên Tuế giết ruồi mà chỉ tiếc chén ngọc trên tay mình.

Nghe Thiên Tuế gia nói mà Vân Ngọc phải liếc mắt nhìn trộm Lâm Tứ. Nàng bất giác lo lắng cho Lâm Tứ.

Bát Vương gia bưng chén rượu:

- Bổn Vương mời tất cả chư vị đại nhân và Thiên Tuế gia chung vui ngày hoan hỉ của bổn vương.

Mọi người cùng bưng chén hướng về Bát vương gia.

- Chúc Bát Vương gia vạn thọ vô cương.

Bát Vương gia đáp lễ:

- Đa tạ... Đa tạ.

Lâm Tứ nhíu mày khi thấy sự khách sáo giả lả của những vị đại nhân trong triều. Y sực nghĩ đến Giang Thiếu Hải mà khẽ lắc đầu.

- "Lúc sinh thời không biết Giang Thiếu Hải huynh có giống mấy vị đại thần này không?"

Ý nghĩ đó khiến Lâm Tứ buột miệng buông tiếng thở dài.

Vân Ngọc nghe tiếng thở dài của Lâm Tứ quay sang hỏi nhỏ:

- Lâm huynh sao lại thở vắn, thở dài như vậy. Phải Lâm huynh sợ Thiên Tuế gia...

Lâm Tứ lắc đầu:

http://www.nhanmonquan.com

- Lâm Tứ không phải hạng người như Vân Ngọc nghĩ đâu.

Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, Lâm Tứ nói:

- Có lẽ huynh không thích hợp với cuộc sống nơi quan trường.

- Sao vậy?

- Tại cái lưng của huynh.

Vân Ngọc ngây ngô hỏi:

- Cái lưng của huynh sao?

Lâm Tứ co ngón tay nói:

- Tất cả những vị đại nhân hiện hữu ở đây đều có lưng tôm còn lưng huynh thì lại bị hóa đá không còn xuống được.

Vân Ngọc nguýt Lâm Tứ:

- Ngay cả cha nuôi cũng lưng tôm ư?

- Trung đại nhân cũng hơi khòm khòm.

Vân Ngọc nhăn mặt.

Nói dứt câu đó, Lâm Tứ lặng lẽ không thèm nhìn đến người nào mà cứ chuốc rượu ra chén rồi uống, rồi ăn. Thấy Lâm Tứ chẳng màng đến ai cứ hết uống rồi ăn, nên mọi người phải nhìn y. Thiên Tuế gia tằng hắng rồi nói:

- Lâm công tử xem ra đói khát lắm thì phải. Nếu sau buổi đại yến này vẫn còn thèm thuồng thì hãy đến phủ của bổn Thiên Tuế.

Lâm Tứ bỏ đũa xuống nhìn Thiên Tuế gia. Y ôm quyền nói:

- Thiên Tuế gia nói rất đúng, vãn bối là thảo dân nên thường hay đói và thèm thuồng, chẳng bao giờ có được bữa ăn ngon như thế này và lại càng chưa bao giờ thưởng thức được rượu ngon hơn thế này. Với lại được Bát Vương gia mời thì cung kính không bằng thành thật. Đói thì ăn, thèm thì uống đó mới là lời chúc phúc tốt đẹp nhất.

Bát Vương gia gật gật đầu:

- Hay lắm... Bổn Vương rất thích Lâm công tử và rất muốn chư vị đại nhân ở đây cũng tự nhiên như Lâm công tử.

Hai cánh môi của Thiên Tuế gia mím lại. Lão có vẻ bất mãn bởi lời ngợi khen của Bát Vương gia.

http://www.nhanmonquan.com

Bát Vương gia bưng chén rượu của mình:

- Bổn Vương mời Lâm công tử.

- Đa tạ Vương gia.

Lâm Tứ nói xong dốc rượu vào miệng mình. Đặt chén xuống bàn Lâm Tứ nhìn Thiên Tuế gia nói:

- Rượu của Thiên Tuế gia và thức ăn của Thiên Tuế gia hẳn cũng phải ngon bằng thức ăn và rượu của Vương gia?

Vương gia thay Thiên Tuế gia đáp lời:

- Bổn Vương nghĩ đến ngày chúc thọ Thiên Tuế gia, Thiên Tuế gia sẽ mời Lâm công tử?

Thiên Tuế gia nhìn Lâm Tứ cười khẩy rồi nói:

- Bổn Thiên Tuế sẽ mời Lâm công tử nhưng chỉ sợ Lâm công tử không đến thôi.

- Phận thảo dân mà được Thiên Tuế mời thì phải đến thôi, kẻo Thiên Tuế lại bắt tội. Nhưng vãn bối nói trước, Vãn bối sẽ không dùng cơm Tam Linh não thần đơn của Thiên Tuế đâu đó.

Mặt Thiên Tuế đanh lại.

Lão gằn giọng nói:

- Tam Linh não thần đơn là dược thảo quí hiếm trên cõi đời này, đâu ai dùng cũng được. Cho dù Lâm công tử có muốn dùng thì bổn Thiên Tuế chưa hẳn đã có để đãi Lâm công tử.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Xuất ngôn như phá thạch, đa tạ lão Thiên Tuế.

Bát Vương gia đứng lên, từ tốn nói:

- Tại buổi đại yến của bổn Vương có Trung Vân Ngọc tiểu thơ của Thượng Thơ Bộ Hình Trung Thiên Nghĩa, đồng thời cũng là nghĩa nữ của bổn vương.

Nhìn lại Vân Ngọc, Bát Vương gia nói:

- Nghĩa nữ... Con có thể cho các vị đại nhân đây thấy tài sắc song toàn của con được không?

Vân Ngọc ôm quyền:

http://www.nhanmonquan.com

- Thưa vâng.

Nàng rời chỗ ngồi bước ra giữa đại sảnh. Hai ả cung nữ khiêng vào giá kiếm. Trên giá kiếm là đôi song kiếm của Vân Ngọc. Nàng ôm quyền hướng về Bát Vương gia và Thiên Tuế:

- Nghĩa phụ và Thiên Tuế chỉ giáo thêm cho Vân Ngọc.

Nàng trịnh trọng xá Bát Vương gia và Thiên Tuế rồi rút song kiếm thi triển bài kiếm pháp "Song Long Xuất Hải". Đôi kiếm trong tay Vân Ngọc uyển chuyển như cặp giao long uốn lượn, khi lên khi xuống. Bộ pháp của nàng cũng thật uyển chuyển biến hóa những tưởng như bay lượn trong không khí.

Vân Ngọc bất ngờ thét lên một tiếng thật lớn. Kiếm pháp vần vũ vô biên, đôi song kiếm chập lại làm một, cùng với đạo kiếm khí phát ra chém xả đến khối phiến thạch dùng để luyện kiếm.

- Chát...

Cả khối phiến thạch bị chẻ ra làm đôi với hai phần bằng nhau. Đến lúc đó Vân Ngọc mới thu kiếm.

Thiên Tuế ve cằm mỉm cười.

Bát Vương gia vỗ tay.

Mọi người theo với Bát Vương gia vỗ tay tán thưởng Trung Vân Ngọc

Bát Vương gia vuốt râu nói:

- Đúng là kỳ nữ, hiếm có... Hiếm có.

Trung Vân Ngọc khiêm tốn ôm quyền nói:

- Vân Ngọc mong được Thiên Tuế chỉ điểm

Thiên Tuế gia từ từ đứng lên, nhìn về phía Lâm Tứ, rồi quay lại Vân Ngọc nói:

- Bổn Thiên Tuế chỉ điểm cho. Nếu có gì không đúng, Lâm công tử sẽ chỉ giáo lại bổn Thiên Tuế.

Lão nheo mắt nhìn Lâm Tứ rồi trịnh trọng nói:

- Kiếm pháp của Hằng Sơn đúng là kiếm pháp cao minh tối thượng nhưng chỉ có sự biến hóa mà mất đi hẳn cái thần của sát kiếm. Điều đó cũng đúng thôi. Bởi Hằng Sơn là nơi tịnh tu của các ni cô. Họ luyện kiếm chỉ chú trọng đến cái đẹp mà không trọng cái thần. Khi tụ thành sát chiêu thì e đã mất mạng rồi.

http://www.nhanmonquan.com

Thiên Tuế gia bất ngờ nhìn lại Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân hỏi:

- Ngự Tiền Đô Sứ sẽ dùng chiêu thức gì hóa giải kiếm pháp của Vân Ngọc tiểu thư?

Mạo Á Luân đứng lên ôm quyền:

- Theo hạ tướng thì chỉ một chiêu đã có thể hóa giải được kiếm pháp của Vân Ngọc cô nương.

Mặt của Vân Ngọc đỏ bừng.

Nàng nhanh miệng hỏi:

- Ngự Đô Sứ dùng chiêu thức gì mà hóa giải được kiếm pháp của Vân Ngọc.

- Bài kiếm pháp mà tiểu thơ vừa thi triển có tên là "Song Long Xuất Hải". Đôi kiếm trong tay tiểu thơ luôn hỗ trợ cho nhau. Hữu thủ nắm dương kiếm, tả thủ là âm kiếm. Cái hay của kiếm pháp này là vừa công vừa thủ, nhưng buộc tiểu thơ phải chia thành hai để thi triển nó. Đó chính là cái nhược, nếu như gặp phải tại hạ... Thì tại hạ sẽ dụng "Chỉ đao". Một chiêu chỉ đao như sấm giật tất tiểu thơ khó mà đương cự lại.

Thiên Tuế gia gật đầu:

- Ngự Tiền Đô Sứ đúng là thượng... Hóa giải như thần... Thiên Tuế gia phải bái phục người đó.

Lão nhìn lại Lâm Tứ:

- Lâm công tử... Ngự Tiền Đô Sứ hóa giải như vậy có đúng không?

Lâm Tứ nhìn Thiên Tuế hỏi:

- Theo Thiên Tuế gia thì có đúng không?

Lão Thiên Tuế lưỡng lự rồi ve cằm miễn cưỡng gật đầu.

Lâm Tứ cười khẩy rồi nói:

- Thiên Tuế là một đại cao thủ nội cung mà cũng cùng Chỉ Đao đối phó với tiểu thơ Vân Ngọc ư?

Mặt Thiên Tuế đỏ bừng. Lão miễn cưỡng nói:

- Đao kiếm vô tình đâu thể nương tay kho xông pha trận mạc.

- Nếu nói như thế thì Thiên Tuế và Ngự Tiền Đô Sứ chết chắc rồi.

Mặt Thiên Tuế gia sa sầm:

http://www.nhanmonquan.com

- Lâm công tử có thể giải trình điều đó cho bổn Thiên Tuế mở mang tầm mắt không?

Lâm Tứ gật đầu:

- Dùng Chỉ Đao thì Ngự Tiền Đô Sứ và Thiên Tuế gia phải dụng lực dựa vào cái uy dũng. Nhưng nếu Vân Ngọc chỉ dụng hư chiêu, lấy cái biến hóa làm gốc thì thử hỏi hai vị đây sẽ phải dụng đến bao nhiêu công lực vốn có mới hạ được nàng. Cây cỏ lúc sung lúc yếu, nội lực của nhị vị sẽ cạn kiệt.

Lâm Tứ cười khẩy một tiếng, nói tiếp:

- Chờ đến lúc đó Vân Ngọc tiểu thơ không dụng kiếm nữa mà dụng thắt lưng trói hai vị lại. Lâm trận thà chết chứ đâu thể để cho địch bắt. Chết còn sung sướng hơn sống đó.

Mặt Ngự Tiền Đô Sứ sa sầm hẳn xuống.

Lâm Tứ từ từ ngồi xuống.

Thiên Tuế cũng trở lại chỗ ngồi của mình.

Tra kiếm vào giá kiếm, Vân Ngọc trở lại chỗ của mình. Nàng nhìn Lâm Tứ:

- Nếu huynh không mở lời, Vân Ngọc hẳn bị bẽ mặt rồi.

- Tiểu thơ chưa luyện đến tầng tối thượng của kiếm pháp Hằng Sơn thôi.

Vân Ngọc bưng chén rượu:

- Vân Ngọc kính huynh.

- Đừng khách sáo quá chứ.

Lâm Tứ vừa nói dứt câu thì Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân bước ra. Y ôm quyền trịnh trọng hướng về Thiên Tuế gia và Bát Vương gia, trang trọng nói:

- Thiên Tuế... Vương gia... Hạ tướng nghe Lâm công tử đây cũng là một kỳ tài của Trung Nguyên, nên rất muốn người chỉ giáo vài cao chiêu.

Thiên Tuế gật đầu.

Bát Vương gia nhìn Lâm Tứ:

- Lâm công tử nghĩ sao?

Lâm Tứ ôm quyền nói:

- Ngự Tiền Đô Sứ Mạo túc hạ đây đương kim là Ngự Tiền Sứ của nội cung, tất võ công không có ai bì kịp... Nếu như Lâm Tứ sánh với Ngự Tiền Đô Sứ thì đã

http://www.nhanmonquan.com

có thể mượn sao mão cân đai của người... Nhưng tự biết mình... Lâm Tứ không sánh bằng xin chịu thua.

Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân nhìn Lâm Tứ:

- Thiên hạ đồn đãi về các hạ rất nhiều, thế sao lại nhún nhường như vậy?... Hay bổn tướng không xứng đấu với các hạ?

Lâm Tứ khoát tay lắc đầu:

- Tại hạ nào dám nghĩ như vậy... Tướng quân là tướng dạn dày trận mạc, còn tại hạ chỉ có chút bản lĩnh chẳng thể nào bì với tướng quân.

- Bổn tướng muốn các hạ ra đấu với bổn tướng.

- Lâm Tứ xin chịu thua tướng quân.

- Chưa đấu mà chịu thua... Các hạ hèn nhát như vậy sao?

- Hèn nhát vốn là bản chất của Lâm Tứ mà.

Lâm Tứ nói xong bình thản chuốc rượu ra chén.

Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân cáu gắt nói:

- Một người như ngươi...

Lâm Tứ bưng chén rượu lên miệng.

Mạo Á Luân nói tiếp:

- Không đáng được...

Y còn chưa kịp nói hết câu thì Lâm Tứ thổi một cái vào chén rượu. Số rượu trong chén Lâm Tứ bay vụt đến thẳng vào miệng Mạo Á Luân.

- Bộp...

Gã thối liền hai bộ, mắt tối sầm, hai vành môi như bị bỏng nhanh chóng sưng tấy lên.

Y ôm miệng rít lên:

- Ngươi...

Lâm Tứ khoát tay:

- Tại hạ lỡ... Tại hạ lỡ... Trong chén rượu của tại hạ cũng có con ruồi...

Bát Vương gia khẽ lắc đầu, khoát tay:

- Thôi thôi... Bổn Vương không thích xem tỷ đấu nữa đâu.

http://www.nhanmonquan.com

Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân hậm hực quay lại chỗ của mình.

Bát Vương gia đứng lên:

- Các vị... Buổi chúc thọ của bổn Vương hôm nay có một tiết mục chưa từng có... Bổn Vương sẽ cho các vị chiêm ngưỡng bài khúc "Phụng Hoàng Ca" và vũ điệu "Phụng Hoàng" do chính bổn Vương chế tác.

Bát Vương gia nói xong vỗ tay hai tiếng.

Ngay sau tiếng vỗ tay của Bát Vương gia thì tấu khúc Phụng Hoàng réo rắt được trỗi lên từ bốn hướng đại sảnh vọng tới. Tất cả mọi người đồng một cảm nhận có bầy phụng hoàng đang bay đến qua tấu khúc vừa được trỗi lên đó.

Từ bốn phía đại sảnh, bốn nàng cung nữa trong bộ trang phục lông chim di rời gót sen uyển chuyển tiến ra. Họ quây quần giữa đại sảnh như những nàng tiên trên thượng giới.

Vân Ngọc nhìn qua Lâm Tứ. Nàng phát hiện ra Lâm Tứ đang chăm chăm nhìn mười tám nàng vũ công trong bộ trang phục bằng long tơ nửa kín, nửa hở, lắc người theo tiếng nhạc Phụng Hoàng Ca mà chau mày.

Vân Ngọc tằng hắng nhỏ. Nhưng tiếng tằng hắng của nàng không đánh động được Lâm Tứ:

- Lâm huynh.

Lâm Tứ cũng không nhìn lại Vân Ngọc.

Nàng cau mày:

- Lâm huynh.

Lâm Tứ nhìn lại Vân Ngọc.

Vân Ngọc hậm hực nói:

- Lâm huynh say sưa như vậy à?

- May mắn lắm Lâm huynh mới được thưởng thức điệu múa Phụng Hoàng của nội cung... Bỏ qua thì uổng phí mất.

Mặt Vân Ngọc sa sầm xuống. Nàng vùng vằng nói:

- Huynh ở đây mà xem cho đã mắt đi...

Nàng nói dứt câu đứng lên bỏ đi thẳng ra cửa hậu điện. Cùng lúc đó tiếng tấu khúc Phụng Hoàng Ca dồn dập hơn. Cùng với sự dồn dập của nhạc khúc, mười tám ả vũ công chia làm hai xếp thành hình cánh cung.

http://www.nhanmonquan.com

Tiếng nhạc khúc bất ngờ im bặt. Sự im bặt đó khiến cho người ta vừa hồi hộp, vừa tò mò. Sự im lặng nhanh chóng phủ trùm lên toàn bộ gian đại sảnh.

Mười tám ả cung nữ chạy vòng quanh, cứ như bầy tiên nga hồ hởi bởi sự xuất hiện của chúa đàn. Khi mười tám ả cung nữ vũ công dạt ra hai cánh thì giữa đại sảnh đã xuất hiện một trang giai nhân như từ dưới đất chui lên, hoặc từ trên trời hạ xuống mà chẳng biết nàng xuất hiện bằng cách nào.

Chiếc khăn lụa che mặt, nhưng bộ áo lông ngỗng thì lại phơi những đường cong của cơ thể. Chỉ chiêm ngưỡng những đường cong của cơ thể nàng thôi, kẻ ngắm nhìn phải rung động.

Tiếng nhạc "Phụng Hoàng" lại trỗi lên. Bằng những động tác uốn lượn, nàng phô diễn tất cả sự uyển chuyển đúng là của một nàng tiên nữ từ trên thượng giới hạ trần muốn chứng tỏ cho mọi người biết thế nào là sự huyền hoặc của vũ khúc nghê thường "Phụng Hoàng Ca".

Cùng với những âm vực trầm bổng, nàng khi cong người, để phơi vòng tiểu yêu thon nhỏ, và vòng bụng phẳng lì không một nếp nhăn buộc kẻ chiêm ngưỡng phải liên tưởng đến những gì nàng muốn trao và muốn gởi.

Nàng theo tiếng nhạc di dời gót sen giống một con phụng hoàng tung tăng khi múa khi chuyển mình gợi tình trao thân. Đôi ngọc thủ của nàng uốn lượn rồi cầm lấy bầu rượu cùng chiếc chung trên bàn của Bát Vương gia.

Với động tác điêu luyện, rượu trong bầu róc rách chảy vào chén. Thao tác của nàng không thừa cũng không thiếu và không mất đi vẻ uyển chuyển khi chuốc rượu ra chén.

Nàng dời gót sen bước đến trước mặt Bát Vương gia, nâng chén rượu vừa rót nhu hòa nói:

- Vương gia an khang.

Mọi người đồng loạt xướng lên:

- Vương gia an khang.

Bát Vương gia cao hứng đón lấy chén rượu. Tay người vừa chạm vào chiếc chén ngọc thì bất thình lình, Lâm Tứ cách không điểm chỉ điểm tới chén rượu.

Đạo chỉ kình vô thanh vô sắc của y đánh bật chén rượu khỏi tay Bát Vương gia, tung lên cao ba trượng. Nàng cung nữ trong bộ lốt phụng hoàng điểm mũi giày thoắt lên chụp lấy chén rượu.

http://www.nhanmonquan.com

Bát Vương gia và mọi người sững sờ còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì Lâm Tứ lại phát triển chỉ kình đánh bật chung rượu đi tiếp.

Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân gầm:

- Lâm tặc ngươi thật hỗn láo.

Gã vừa nói vừa tung người lướt lên cao ba trượng vươn tay chụp lấy chén rượu.

- Bụp...

Ngự Tiền Đô Sứ Mạo Á Luân rống lên một tiếng khủng khiếp. Chẳng biết gã bị gì lại rơi độp xuống sàn đại sảnh, toàn thân bốc khói nghi ngút và chẳng mấy chốc biến thành một bộ khô cốt.

Bát Vương gia biến sắc thét lên:

- Tiện tỳ... Ngươi là ai?

Ả cung nữ trong bộ lốt Phụng Hoàng vương lột bỏ chiếc khăn lụa. Chiếc mặt nạ dát vàng hiện ra đập vào mắt Bát Vương gia. Phụng Hoàng vương giang rộng hai cánh tay. Từ trong ống tay áo phụng hoàng của ả hai luồng khói độc công đen kịt phả ra nhanh chóng bao trùm cả gian đại sảnh.

Lâm Tứ lạng người lướt đến bên Bát Vương gia.

Khi làn khói độc kia tan biến, thì Phụng Hoàng Vương cũng chẳng còn nữa.

Bọn Ngự Lâm quân từ bên ngoài ào ào xông vào đại sảnh, trong khi những vị đại nhân bắt đầu nôn mửa. Duy có Thiên Tuế và Lâm Tứ là không rơi vào trạng thái như những người kia.

Bát Vương gia thét lên:

- Mời đại phu.. Mời đại phu

Lâm Tứ giật tay Bát Vương gia, dựng hữu thủ dồn công lực ép vào đại huyệt thiếu hư. Một làn khói đen bốc lên giữa đỉnh đầu Bát Vương gia. Một lúc sau lão mới thở phào nhẹ nhõm.

Bát Vương gia nhìn lại Lâm Tứ:

- Lâm thiếu hiệp... Bổn Vương...

- Vương gia đừng nói. Hãy về thư phòng nghỉ ngơi.

Thiên Tuế gằn giọng nói:

http://www.nhanmonquan.com

- Ả thích khách kia thật là to gan... Bổn Thiên Tuế đã nhận ra ả là một trong những Án Sát Tử của Tiên Thiên. Tiên Thiên dám hành thích cả Bát Vương gia. Đúng là chẳng coi vương pháp ra gì rồi.

Thiên Tuế bước đến trước mặt Bát Vương gia:

- Vương gia... Bổn Thiên Tuế sẽ cho người của Cơ Mật Viện điều tra xem ả thích khách kia là ai để trừng trị đích đáng.

Thiên Tuế chợt quay lại nhìn Lâm Tứ. Lão gằn giọng hỏi:

- Sao công tử biết được ả Phụng Hoàng Vương kia hạ độc Bát Vương gia?

- Vãn bối dự buổi đại yến này vì chén rượu độc của thích khách dành cho Bát Vương gia. Còn nội sự vì sao vãn bối biết, nhứt thời không nói được.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Cáo tư.

Y quay bước thi triển khinh công băng luôn ra ngoài đại sảnh đường của Vương phủ.

Thiên Tuế nhìn lại Bát Vương gia:

- Hành tung của Lâm Tứ bất minh, Vương gia cũng nên để mắt đến hắn.

- Nếu không có Lâm công tử thì bổn Vương đã mất mạng rồi. Bổn Vương tin Lâm thiếu hiệp không phải là người của Tiên Thiên.

Thiên Tuế gia buông tiếng thở dài:

- Nhưng dù sao...

Vương gia chấp tay sau lưng:

- Thiên Tuế đừng quá nghi ngờ Lâm công tử... Bổn Vương tin y.

- Bổn Thiên Tuế cáo từ.

Bát Vương gia ôm quyền:

- Đa tạ Thiên Tuế đã đến dự buổi chúc thọ bổn Vương.

Thiên Tuế đi rồi, Bát Vương gia mới chau mày suy nghĩ. Lão chắp tay sau lưng trở vào thư phòng của mình. Những việc xảy ra trên đại sảnh khiến Bát Vương gia chấn động tinh thần.

Bát Vương gia lẩm nhẩm nói:

- Hạ Cơ mà lại hành thích ta ư?

http://www.nhanmonquan.com

Câu hỏi này còn đọng trên miệng Bát Vương gia thì tiếng gõ cửa rộn lên cùng với giọng nói gằn gằn:

- Khấu kiến Bát Vương gia.

- Vào đi.

Gã ngự lâm quân ôm chiếc tráp to bước vào, quỳ xuống dưới chân Bát Vương gia. Bát Vương gai chau mày nói:

- Chuyện gì...

- Xin Bát Vương gia xem qua.

Mở chiếc trap cây, Bát Vương gia thừ người khi nhận ra thủ cấp của Hạ Cơ trong chiếc tráp cây.

- Ngươi thấy thủ cấp của Hạ Cơ ở đâu?

- Ngay trong biệt phòng của nương nương.

Tứ chi Bát Vương gia bủn rủn. Người từ từ quỵ xuống.

Gã ngự lâm quân lúng túng đỡ lấy Bát Vương gia:

- Vương gia... Vương gia...

Bát Vương gia ôm lấy chiếc tráp có đầu người ái thiếp thều thào nói:

- Ngươi lui ra ngoài đi... Ta không sao đâu... Ta không sao đâu.

Gã ngự lâm quân lui ra, Bát Vương gia mới ôm lấy chiếc tráp thổn thức nói:

- Tiên Thiên... Các người phải trả giá cho bổn Vương chuyện này.

- o O o -

http://www.nhanmonquan.com